

Woningbouw en andere openbare werken

In de jaren dertig en veertig waren door particulieren enkele woningen gebouwd langs de Singelweg. Het eerste bestemmingsplan had de gemeente opgesteld in de oorlogsjaren. In de “Schets van Midden-Limburg” van 1965 werd Stevensweert aangeduid als een van de meest levenskrachtige gemeenten in het gebied¹⁰. Gezien de ongunstige factoren waarmee Stevensweert te kampen had, was versterking van de woonfunctie geboden, om de gemeente van meer aantrekkingskracht te voorzien. Men streefde op termijn naar een inwonertal van 2500-3000 zielen, een aantal dat nooit is gehaald. Ook leefde de verwachting dat de afgravingen ten behoeve van de grindwinning op termijn van Stevensweert een steunpunt van de watersport en de oeverrecreatie zouden kunnen maken.

In de jaren vijftig werden in de gemeente in totaal 35 woningen gebouwd, waarvan zes woningwetwoningen. In de jaren zestig versnelde het tempo. Het aantal nieuwbouwwoningen bedroeg in de periode 1960-1970 nog eens 102 woningen, waarvan 30 woningwetwoningen. Het bestemmingsplan ‘Op de Konie’ uit 1972 ging uit van een woningbouwprogramma voor de jaren zeventig en tachtig van in totaal meer dan 200 woningen. De eerste fase omvatte 128 huizen. Eind jaren zeventig was in het plangebied nog geen enkele woning tot stand gekomen wegens problemen met de verwerving van de benodigde gronden. Dit hield verband met de hoge prijzen die de baggermaatschappijen boden om grond te verkrijgen voor de uitvoering van hun projecten. De provincie adviseerde om de benodigde gronden desnoods te onteigenen, maar daartoe is de gemeente niet overgegaan. In de gehuchten kon nauwelijks nieuwbouw van de grond komen omdat de provincie steeds strengere eisen stelde.

De zogeheten ‘rehabilitatie’ van het centrum van Stevensweert bood in het kader van de stadsvernieuwing wel nieuwe mogelijkheden¹¹. Het om kwalitatieve redenen onttrekken van oude woningen aan hun woonbestemming hoopte men zo een halt te kunnen toeroepen. In 1975 wees de gemeenteraad de oude kern aan als rehabilitatiegebied. In die oude kern stonden 233 panden, waarvan 177 woningen. Hiervan kwamen er 90 in aanmerking voor rehabilitatie, ofwel woningverbetering door de gemeentelijke overheid geleid, waarbij ook de woonomgeving werd aangepakt. Het Marktpllein en het gemeentehuis waren toen al gereconstrueerd. In 1987 werd de oude kern door Monumentenzorg aangewezen tot beschermd stads- en dorpsgezicht.

De riolering in grote gedeelten van Stevensweert was al in de jaren dertig tot stand gekomen via de werkverschaffing. In de crisisjaren voerde de gemeente elk jaar een of meer projecten uit om de plaatselijke werklozen te kunnen helpen. Ook het verbeteren van wegen en het egaliseren van weilanden stonden op het programma¹². De werkverschaffing verliep niet altijd even soepel. Zowel de plaatselijke geestelijkheid als de landelijke pers bemoeiden zich met de gang van zaken in Stevensweert¹³.

Op de aanleg van de waterleiding moesten de inwoners van Stevensweert wachten tot de jaren zestig. In 1957 nam de gemeenteraad de mogelijkheden tot aanleg serieus onder de loep. Aangezien Stevensweert behoorde tot de onrendabele gebieden was de gemeente afhankelijk van de bijdragen van provincie en rijk. In 1961 kon het besluit tot aanleg worden genomen.

¹⁰ Zie inventarisnummer 502

¹¹ Zie inventarisnummer 750

¹² Zie inventarisnummer 46

¹³ Zie inventarisnummers 1-2; in 1938 en 1939 vormden de moeilijkheden onderwerp van gesprek in de gemeenteraad. Hieruit bleek ook dat de verstandhouding tussen burgemeester Minkenbergh en enkele raadsleden te wensen overliet.